

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXIV. De Concilio Chalcedonensi admittendo, ac de abjurando Dioscoro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

2. Concilium Chalcedonense contra Eutychem & Dioscorum congregatum damnant, & anathematizant simul cum S. Leone Pontifice: quæ tria tantum Concilia admittunt, & quamvis Eutychem rejiciant ut hæreticum, Dioscorum tamen amplectuntur, etque divinos conferunt honores.

3. Jacobitæ, Cophti, Abyssini, & ex Armenis quamplurimi simul colunt Baptismum & Circumcisionem.

3. Sacramentum Confessionis auricularis, ut est apud Ecclesiam, Confirmationis, & extremæ Unionis fere non agnoscunt. Matrimonium verò ex levi causa dissolubile confitentur.

5. Legem veterem cum nova observandam tradunt.

6. Purgatorium, nec pro defunctis preces admittunt; nec Beatos ante Judicii diem ad Paradisum evolare credunt, & tunc negant DEUM facie ad faciem, sed claritatem quandam, & splendorem divinum visuros.

7. Animas rationales non de novo creati à DEO, sed per feminalem propagationem, ex potentia naturæ educi, sicut & animas brutorum asserunt.

Hi sunt Ecclesiæ Orientis errores præcipui & communes: ut nunc Nestorianorum omittam blasphemias, contra quos brevissimè agemus. Non enim opus est, singulos discutere errores: destructis enim primis adversariorum principiis, necesse est, ut totum corruat ædificium.

C A P V T XXIV.

De Concilio Chalcedonensi admit- tendo, ac de abjurando Dio- scoro.

CONTRA Chalcedonense Concilium acriter ferè omnes Schismatici Orientales invehuntur, illudque damnare, & anathematizare non verentur: & quamvis Eutychem hæreticum censeant, Dioscorum laudant, eoque Eutychiana heresi minime infectum, ac injustè damnatum à Chalcedonensi Synodo rationibus infra adducendis contendunt.

Contra horum verò Schismaticorum impiam blasphemiam, quæ altis in eorum animis egit radices, ac ob id radicibus evellendam, primò constituendum est, ut certum de fide Catholica, Concilium Chalcedonense, in quo Eutyches & Dioscorus fuerunt damnati, fuisse in Spiritu sancto legitime congregatum, totam representans Ecclesiam, quæ in dogmatibus fidei errare non potest, ac proinde ab omnibus Fidelibus esse necessariò acceptandum, ac credendum. Singulæ hujus assertionis partes hac ratione confirmantur; quia tunc perfectè, debite ac legitime congregatur Concilium generale, quando Romani Pontificis auctoritate convocantur omnes, quorum interest de re illa definire: quod constat ex antiquissimo Canone Concilii Nicæni, quo statuitur præter sententiam Romani Pontificis non posse generalia Concilia celebrari. Fuit autem Concilium Chalcedonense à Leone Sanctissimo Romano Pontifice congregatum convocatis 630. Episcopis totius orbis Pastoribus.

Præterea neque desuit ratio urgentissima, ob quam Concilium debuit congregari, nempe hæresis Eutychiana, quæ impudenter asserbat, Christum Dominum ante adunationem, ex dua-

bus constare naturis: post adunationem verò unam tantum naturam confitebatur: quæ hæresis à Dioscoro Episcopo Alexandrino approbata fuit in Pseudosynodo Ephesina: quare opus fuit, huic tam gravi vulnere Orientali Ecclesiæ ab hostibus fidei inflicto, aliquod remedium adhiberi per generale Concilium, à summo Pontifice congregatum. Igitur fuit legitimum Concilium, in eoque adfuit Spiritus sanctus: nam si ubi duo vel tres fuerint congregati in nomine Domini, ibi Dominus est in medio eorum, ut *Matth. 18.* dicitur: quanto magis, si congregentur sexcenti & triginta in nomine Domini: & ut ita dicam, omnes totius ferè Ecclesiæ Pastores?

Hoc autem nequaquam dici potest de Concilio Ephesino: unde: nam & defecit auctoritas Romani Pontificis, & ita fuit acephalum, & veluti corpus sine capite. Defuit etiam forma, nempe Episcoporum consensus, quia fuerunt coacti vi armorum: Nam cum Dioscorus, qui in eo conventu præsidebat, infanda Eutycheris acta legisset ac approbasset, atque in sui defensionem allegaret, quòd tota illic congregata Synodus, secum tam in depositione Flaviani, quam in omnibus aliis, quæ ibidem decreta sunt, consensisset; omnes Orientales Episcopi trementes ad dicta Dioscori exclamarunt dicentes, quod Dioscorus dicit falsum est; nullus voluntariè consentit, & addiderunt, violenta facta est vis in plagis, in pura charta subscripsimus, minabatur nobis mors, mina exilij sendebantur. Milites cum fustibus & armis instabant, timebamus & fustes, & gladios. Ubi gladij & fustes, qualis Synodus esse potest? Milites propter hoc accepit Dioscorus, ut nos terreret, unde quicquid egimus terrore compulsi egimus; peccavimus tamen, omnes veniam postulavimus, quia per vim & necessitatem in pura charta coacti sumus subscribere. Imò cum dicerentur in execranda illa Synodo hæc verba, Confitemur ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunationem, post verò adunationem unam naturam (verba fuerunt ista à Dioscoro recitata, & approbata) Omnes Orientales qui tunc astabant Episcopi clamaverunt: *Anathema ei, qui dicit ista*, hæc Dioscori sunt, ista Pharaonis sunt.

Deinde quæri potest à sectatoribus Dioscori, cur prima tria Concilia recipiant, cur non etiam quartum, cum quatuor primis Conciliis, perinde ac quatuor Evangelis, teste D. Gregorio Papa, Fides adhibenda sit, ab omnibus Fidelibus: fortasse tunc Ecclesia, cujus auctoritate tria priora Concilia congregata sunt, perit, aut potestatem amisit, aut fortasse defuit aliquid in hoc Concilio, quòd in solis primis tribus inveniri potuit? At quid illud est? Conferamus Concilium primum, secundum, tertium, cum quarta Synodo Chalcedonensi: in tribus prioribus adfuerunt Episcopi undique vocati, adfuerunt & in quarto: in primo legati sedis Apostolicæ, adfuerunt & in quarto: in primo adfuit Imperator Constantinus; in quarto Martianus per legatos suos: in primo dictum, *Anathema Ariano*, in quarto dictum est, *Anathema Eutychemi & Dioscoro*, illosque ut manifestos hæreticos detestata est. Igitur si in primo creditis adfuisse Spiritum sanctum, cur non idem crederis de quarto, nisi dicatis Spiritum sanctum Ecclesiam deseruisse, qui missus est, ut doceret Domini veritatem, Frustra igitur recepit tria priora Concilia, qui non recipit quartum, quintum, sextum, & omnia alia legitime celebrata, cum eadem sit de omnibus ratio. At dicunt, Rem novam, & inauditam, Patrumque sententiæ contra-

riam, Chalcedonenſis Synodus decrevit, & ideo à Catholicis non admittenda: ſed quæ fuerit SS. Patrum teſtimoniis decreta Chalcedonenſis Synodus, clariùs ex dicendis infra conſtabit.

Secundò, Indubità è tenendum eſt Dioſcorum juſtiſſimè à Concilio fuiſſe condemnatum, & ut nunc omittam alia, quæ de Dioſcoro dici poſſent, tantum ea hic proferam, quæ in Actis Concilii Chalcedonenſis relata fuèrè.

In tertia aſtione Concilii Chalcedonenſis accuſatur Dioſcorus ab Eufebio Doſilei Epifcopo, qui interpellat Sanctam Synodum, ut ſceleſtiſſimum dogma Dioſcori anathematizare dignetur, ipſum etiam compellere, ut coram Concilio compareat. Rurſus accuſatur à Theodoro Diacono Eccleſiæ Alexandrinæ, primum de homicidio, ſecundo de blaſphemia in ſanctiſſimam Trinitatem. Deinde quia cum Origene conſenſerit, & quòd in Eccleſia ejus fuerit. Poſtremò quòd excommunicationis ſententiã contra ſanctiſſimum Apoſtolicæ Sedis Romanæ LEONEM Pontificem Maximum protulerit. O rem inauditam! poſito, ſed non conſeſſo, quòd S. Leo, cum Eutycheianam hæreſim deſtrui & conare, malè fecerit, num ideo ab Epifcopo, ſe inferiore, poterit excommunicari? Si par in parem non habet imperium, quomò minus inferior contra ſuperiorem.

Legimus in antiquis rerum Eccleſiaſticarum hiſtoris de Marcellino, qui cum Romanus eſſet Pontifex Vigefimus octavus à S. Petro, & convictus eſſet quòd coram Tyranno ob mortis metum thus obtuliſſet in templo Iſidis, ad Concilium venit ducentorum Epifcoporum, cinere conſperſum habens caput, ac clara voce dixit: peccavi coram vobis. Reſponderunt Epifcopi, & Preſbyteri omnes: Nemo unquam judicavit Pontificem, quoniam prima Sedes non judicatur à quopiam: Tu ipſe es Jdex, ex te condemnaberis: tanta ſemper fuit, eſt, eritque auctoritas, & dignitas Romani Pontificis, ut omnes Epifcopi non fuerint auſi talem Pontificem ob mortis metum peccantem condemnare, nec excommunicare. Qualis quantusque fuit Dioſcorus, qui tam temerario & nefario auſu ac ſpiritu ductus, præſumpſit primam Sedem, quæ nunquam à quoquam judicati potuit, nec poterit, injuria aſſicere. Meritò quidem contra eum indignatus eſt Dominus & percuffit, ſicut quondam Oziam, manum ſuam ad Arcam extendentem, ſed hæc omiſſa taceamus.

Quid plura de Dioſcoro dicam? Iterum, atque iterum accuſatus ab Iſchirione Diacono, producente alium libellum contra ipſum, qui ſic incipit: *ſanctiſſimo ac Beatiſſimo Univerſali Archiepiſcopo, Patriarcha magna Roma LEONI, & ſanctæ Univerſali Chalcedonenſi Synodo*: ubi de innumeris criminibus Dioſcorus accuſatur.

Præterea productus eſt alius libellus adverſus eundem per Athanaſium Preſbyterum de immmanibus ſceleribus. Item Sophronius Laicus eum accuſavit publicè coram Concilio & præter alia accuſavit illum de adultério, & quod miſquè deſiderio captus (ſuam uxorem rapuerat: quibus criminibus à Dioſcoro patris, ac à ſanctæ Chalcedonenſi Synodo auditis, perpenſis, & examinatis, verifque inventis, vocatus Dioſcorus ad Concilium, primò per Notarium ejuſdem Synodi, ut ad prædictas accuſationes reſponderet: ille tamen agriditudinem ſimulans, noluit venire.

Vocatus eſt ſecundo, directis ad eum à Concilio literis, miſſis tribus Epifcopis, qui commune facerent illum, ut veniret, & ſatis faceret iis, quæ in Concilio de eo ingerebantur, quo adhuc rennen-

te, iterum directæ ſunt literæ à Sacro Concilio ad illum, quibus jam tertio vocatus eſt, ut in ſacrum illud Concilium veniret ad ſatisfaciendum ſimul & Reverendiſſimo Eufebio Epifcopo, & iis quæ tunc illi ingerebantur. Alias, ſi poſt tertiam (dicti Patris) hanc regularem vocationem, ex omni parte nullam habentem ſuſpicionem, advenire diſtulerit, præſens ſanctæ Synodus ad illum veniret modum, quem contra contumaces, & contemptores Synodalis vocationis ſumere ſolet.

Dioſcorus vero cum in ſua adhuc pertinaciã perſeveraret, ac perſeverans permaneret, ſanctiſſimus Archiepiſcopus magna Romæ LEO per Paſchaſinum Epifcopum, Lacentium Epifcopum, Bonifacium Preſbyterum, tenentes locum ejuſdè Sanctiſſimi Pontificis Romani, & per præſentem ſanctam Synodum, unà cum ter Beatiſſimo, & omni laude digno Apoſtolo, qui eſt petra & caudo Eccleſiæ Catholice, & rectæ fidei fundamentum, Dioſcorum Epifcopali dignitate nudavit, & omni ſacerdotali orbavit mimiterio. His peractis Sacraſſimum Concilium miſit ad Valentinianum ac Marrianum Imperatores, rationem reddens de his omnibus, quæ in his aſtionebus geſta ſunt, in depoſitione Dioſcori, hujus cauſas in eadè Epiftoſa breviter complectens, ut Dioſcori malitiam, & in eum prolata juſtæ ſententiæ ſinceritatem conſiderarent. Propterea miſerunt Partes & aliam epiftoſam ad Pulcheriam Auguſtam, quæ idem continebat argumentum. Concordes omnes fuerunt, ac ſanctiſſimi Concilii ſententiis conſenſerunt: & præcipuè Anatoſus Archiepiſcopus Conſtanti-nopolitans firmiſſimo conſenſu confirmavit & approbavit, quæ Legati Sedis Apoſtolicæ circa ſententiam hanc decreverunt. Imò cum extaret quædam epiftoſa Pſeudoprohimaditarum hæreticorum, quam protulerunt in Concilio pro reſtitutione Dioſcori, & hæc legeretur, omnes Epifcopi dixèrè, *Anathema Dioſcoro*, Dioſcorum Chriſtus depoſuit, iſtas foras mitte petitiones, iſtas Synodum audire non licet: quem ergo talis ac tanta Synodus reprobat, & quem Dominus incommunicabilem ſuis Fidelibus reddidit, quomodo, qui eum recipit, ingens piaculum non commiſerit, & palam ſe Chriſti hoſtem declaraverit.

Pro confirmatione vero Chalcedonenſis Synodi, ac Dioſcori impietatis hic inferendam duximus partem cujuſdam elegantiffimæ collationis habite agente Imperatore Juſtiniano, quæ adducit Card. Baron. Tom. 7. Anno Chriſti 532. inter ſex Epifcopos Monothelitas ex una parte, ac quinque Epifcopos veritatis Catholice propugnatores ex adverſo ſtant: ubi Archiepiſcopus Hypatius Catholicus, Monothelitas Severi Sedatores, (qui in collatione *Contradicentes* nuncupantur,) qui jam Imperatori ſcripto ſententiam ſuam tradiſerant, ſic poſt collationis initium alloquitur: Chartulam illam pervidimus, in qua tam ſuprà, quam infra Chalcedonenſe Concilium criminamiſi, quod adverſus Eutycheianam eſt hæreſim congregatum. Propter quod dicite nobis, qualem opinionem de Eutyche habetis? Orientales dixerunt tanquam hæreticus, magis autem princeps hæreſis, Reverendiſſimus Epifcopus dixit: De Dioſcoro verò, & ſecundo in Ephèſo Concilio, quod ab ipſo congregatum eſt, qualem? Orientales: Tanquam Orthodoxorum. Epifcopus dixit: Si Eutychem velut hæreticum condemnatis, quemadmodum Dioſcorum, & cum eo congregatos, Orthodoxos dicitis eſſe, qui Eutychem quidem hæreticum juſtificaverunt, Flavianum verò, & Eufebium condemnarunt? Orientales: Eutychem tanquam acta ſollicitan-

pœni-

penitentia justificatur. Episcopus: Si ergo penitentia Eutyches, quemadmodum illum anathematizatis? Illis vero ad hanc responsionem haereticis; rursus Episcopus: In tantum non penitentia, quin & anaequam impleretur, quae in Constantinopolitana urbe adversus eum gesta sunt, illum quidem tanquam orthodoxum justificarunt, Flavianum vero, & Eusebium tanquam haereticos condemnarunt. Si enim penitentia Eutyches, rogari oportuit eos, non condemnari. Ut autem dicamus secundum vos, confessionem duarum naturarum esse haereticam: quam exigebat Eutyches confiteri ab Eusebio & Flaviano, docebat Dioscorus laudare eum tanquam non susceptam duarum naturarum confessionem. Ut autem consubstantiali Patri secundum divinitatem, & consubstantiali matri secundum humanitatem, dicere oportuit: Cum omni subtilitate exigere eum, ut confiteretur, & nisi hoc fuisset confessus, suscipi non oportuit. Dioscorus vero non solum quia non exigit ab eo consubstantialis confessionem, sed magis consensit contrariae ejus, & pervertit confessionem, quae dicit: Ante unionem quidem ex duabus naturis confiteor: post unionem vero, unam naturam. Et compulsi omnes, qui cum eo erant vociferati: Eutychem quidem Orthodoxum esse, Flavianum vero, & Eusebium impios & haereticos. Quid ergo vobis de istis apparet?

Contradictores dixerunt: Revera oportuit exigi Eutychem a Dioscoro consubstantialis confessionem: si autem sine ista suscepit eum, & justificavit, caecitatem passus est idem Episcopus. Si ergo illum caecitatem passum esse fatemini, ea quae superius dicta sunt, repetamus, Orthodoxum, aut haereticum Eutychem dicitis fuisse? Contradictores dixerunt, haereticum: & Episcopus, Juste ergo ab Eusebio accusatur: condementer vero a Flaviano condemnatus est. Contradictores dixerunt: Iste, & Episcopus: Si ergo juste a Flaviano condemnatus est; injuste & irrationabiliter suscepit eum Dioscorus, & cum eo congregatum Concilium, an non? Contradictores, Proculdubio apparet quod injuste. Episcopus: Quoniam ergo totum illud universale Concilium, quod cum Dioscoro congregatum est, consensit, sicut vos ipsi fatemini, injuste & caecitati: Oportebat Universali Concilio injustitias & caecitates ab altero universali emendari Concilio, an non? Contradictores dixerunt: Modis omnibus ita fieri oportebat. Episcopus dixit: Chalcedone itaque iste congregatum Concilium est, ut ea, quae Universale Concilium deliquerat, vel sicut vos dicitis, minus viderat, ab Universali Concilio corrigerentur. Contradictores dixerunt: Bene quidem, & necessitate congregatum est, si & justum finem suscepit.

Et infra. Ante omnia inquirunt Contradictores: Peccavit Concilium tradens duarum naturarum novitatem, &c. Contendunt enim haeretici Concilii Sancti ones Beato Cyrillo, Athanasio, ac alius Patribus fuisse contrarias: sed Catholici manifeste ostendunt Chalcedonensis Concilii doctrinam Concilii & Patribus valde consentaneam.

Plura alia Collatio illa scitu digna continet, quae brevitate gratia omitto. Constat igitur ex hac collatione aperitissime ratio, ob quam fuerit damnatus Dioscorus. Sed demus Dioscorum fuisse virum sanctissimum, qualem sectatores suorum dogmatum mentionunt, inhaerendumne erit unius Dioscori sententiae;

Thom. à Ista Opw. Tom. I.

an potius standum tot Sanctis in Christo Patribus congregatis?

C A P V T XXV.

Solvuntur objectiones Schismaticorum contra Concilium Chalcedonense.

Leonius Byzantius, Monachus Orientalis, in nova Laura S. Sabae prope Heosolymam, ut Antonius Possevinus Tomo 2. Appar. Sac. verbo Leonius tradidit, acerrime contra Eutychanos, Nestorianos, & Severum haereticos scripsit: Idem ipse Apologiam edidit contra eos, qui Synodum Chalcedonensem calumniantur, & licet librum peculiaremque Tractationem, qui inscribitur, *Solutio argumentorum Severi* ediderit, in praedicta vero Apologia breviter haeticorum argumenta contra Synodum Chalcedonensem solvens, eam ut par erat viro Catholico, laudat dicens: *Quia nonnulli à Sancta Catholica & Apostolica Ecclesia recedunt, propter causam, qua magis eos cum Ecclesia conjungere debebat, cum non possim ferre ut membrum nullum necessarium à nobis avelleretur, existimavi opera pretium esse, sufficiens quasdam ipsis de Synodo Chalcedonensi relictas, tanquam vapores quosdam excitatos dissolvere, ne quae mendaciosa contra Sanctos Patres anticipatus, ab spiritali matre sua, & nostra, ab Ecclesia inquam communi abstractaretur. Conantur enim accusare Synodum Chalcedonensem voluntate Dei coactam, tanquam non recte habentem, sed potius novitatem novorum dogmatum introducentem, & hac simulatione usi se ab Ecclesia separant, quos quidem conabimur docere, si tamen doceri volunt, non recte eos sentire, nec justè ad hanc calumniam moveri. Omni igitur patrocinio pratermissis, illud solum & primum dicimus, quod Sancta Synodus in omnibus cum Synodo Nicæna convenire cernitur; item cum Synodo Constantinopolitana & 50. Sanctorum Patrum, in quibus de perfecta dogmatum cognitione certarunt & victoria parva coronam tulerunt; atque ita quidem convenit, ut cum sententia etiam verborum ipsorum ordinem servet, & hac tanquam leges quasdam fixas & stabiles, quae dissolvi non possunt, sequitur, procul fugiens ab insania Eutychi, & blasphemum os Nestoris longe abiciens cuius audeciam accusat sicut sapientes illi, & fidei defensores. Quod verò ita sit, & Patres illi revera hoc certavisse susceperunt, ut in commune lucrum confertent, ex ipso argumento, & materia licet intelligere, & datum testimonium producere, omnia enim ipsorum SS. Patrum collegimus, & cum illis ex Synodo inter se collata, in qui veritatem rectè excutere, & dignoscere voluerint, proposuimus. Attendentes igitur ea, quae in Synodo dicta sunt, facile demonstrationem capietis, ne minimum quidem Synodum Chalcedonensem à recta sententia Sanctorum Patrum discessisse.*

(Exponit deinde fidem quam Sancta Synodus adhaerens Patrum vestigiis, praecipue B. Cyrilli Alexandrini, professus est, & infra addit.) *Cum haec ita sint, & res ipsa ferè vocem emittant, & clament, quae jam consensusus in voce à patribus, & accusans reprehendes, quae fortiora sunt, quam ut reprehendi possint, & Synodum criminabuntur, quae cum in quidem, qui nihil sani afferunt, pugnat, cum Nestorio inquam, & cum Apollinario, & cum in, qui cum illis sentiunt; veros autem Doctores, & Orthodoxos diligit, & adjuvat Cyrillum, & similes; divinasque regulas nunquam transiit; neque quicquam novum aut proprium parit, quin potius antiquum*